

HORSE LOVERS

De pony die kon
dansen

OLIVIA TUFFIN

Vertaald door Ans de Graaff

kluitman

HORSE LOVERS

*Een pony voor altijd
De pony die kon dansen*

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W042501

Bisac JUV002130

© MMXXV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Olivia Tuffin

Published by arrangement with Nosy Crow Limited

Oorspronkelijke titel: *The Horse Who Danced*

Nederlandse vertaling: Ans de Graaff

© Omslagillustratie: Jan Cleijne

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Voor Careth

Hoofdstuk een

Iona kneep haar ogen tot spleetjes, zodat alles wazig werd. Als ze heel erg haar best deed, kon ze de hobbelige buitenbak van de Whitemoor Manege laten veranderen in het gladde, lichte zand van een eersteklas rijschool. Het oude houten hek werd de ingang van een internationale piste en de paar toeschouwers die van de ene voet op de andere hupten om warm te blijven, werden grote mensenmassa's, die voor haar juichten.

Dan hebben we nu Iona Patterson met Double Jinks, die uitkomen voor Groot-Brittannië! Kunnen ze hun succes van de Grand Prix van vorig

jaar herhalen? Ze deed haar ogen dicht en stelde zich voor dat het een wedstrijdcommentator was die hun namen riep in plaats van Henny Fisher. De stokoude eigenaar van de manege snapte niks van technologie en had een handgeschreven lijstje vast van de deelnemers aan de volgende wedstrijd, dressuur voor beginners.

‘Juffrouw Patterson, wakker worden!’ riep Henny, die met haar stok naar de binnenbak in een oude schuur wees. ‘Jij bent hierna. Schiet op.’

Iona zuchtte toen haar dagdroom vervloog. Ze spoorde haar pony aan tot stap en haalde een hand over de netjes gevlochten en geknotte manen – altijd met katoenen garen, zoals haar moeder per se wilde.

‘Elastiekjes zijn zó waardeloos,’ zei ze vaak, met de naald in haar mond, terwijl ze de gitzwarte manen vlocht bij het licht van een hoofdlamp. ‘Er gaat niets boven ingenaaide knotjes.’

De anderen hadden de manen van hun pony niet gevlochten. Boerenpaarden met lang haar op hun benen stonden te rusten, oeroud uitzierende pony’s met ingezakte rug zwiepten met hun staart. De meeste ruiters hadden zelfs hun eigen haar niet vastgebonden.

Whitemoor was een kleine, oude manege, maar het was dichtbij en gezellig. Henny zag er nogal streng uit, maar was heel aardig en had Iona en haar pony altijd aangemoedigd. Henny was al in de tachtig, maar Iona en zij konden het samen uren over paarden hebben.

Double Jinks, die meestal gewoon Jinks werd genoemd, schudde met zijn hoofd en toen Iona hem aaide, voelde ze de spieren onder zijn inktzwarte vacht en de immense kracht in zijn compacte lijf. Jinks' schofthoogte was maar één meter vijfenveertig, maar door zijn houding leek hij groter. Zijn vacht glansde en ook al was zijn witte zadeldek aan de randen gerafeld en was Iona's jasje niet nieuw meer, ze zagen er veruit het beste uit.

'Kom op, jongen,' fluisterde ze hem toe. 'Ik weet dat het gewoon onze vaste manege is, maar laten we gaan dansen.'

Jinks stoof weg in een ritmische en krachtige, maar toch lichte draf. Iona zag dat het jurylid in de kleine hut – een tuinschuurtje waar Henny wat vrolijk gekleurde vlaggetjes aan had gehangen – rechtop ging zitten toen ze voorbijreed, en ze hield even in zodat het jurylid haar nummer kon zien. Ze herkende de vrouw niet, en dat was prettig, omdat ze heel graag eens feedback van iemand anders wilde.

Toen de bel ging, ademde Iona diep in en draaide de middenlijn op. Zelfs op Whitemoor kreeg ze er nooit genoeg van zoals Jinks door de bak leek te zweven, op precies de juiste plekken afwendde, zijn nek iets gebogen, maar niet gespannen, en elke keer volmaakt overging in galop. Toen ze aan het eind groette en hem aaide, grinnikte ze en ze zag dat ook het jurylid glimlachte, terwijl ze haar punten noteerde.

'Goed gedaan, Iona.'

Iona's moeder, Sara, stond buiten op haar te wachten. Ze had stilletjes vanaf de tribune toegekeken met een plastic bekertje koffie uit Henny's kantine. 'Tribune' klonk heel groot, maar in werkelijkheid waren het slechts een paar plastic stoeltjes op een verhoging van houten pallets.

'Goed gedaan, Jinks.' Sara sloeg haar armen om de hals van de pony en kuste zijn vlechten terwijl Jinks tegen haar aan snoof.

Iona's moeder was dol op de kleine zwarte pony. Ze had hem dertien jaar geleden gefokt. Hij en Iona waren beide geboren tijdens een van de zwaarste stormen die de regio had gekend en ze scheelden amper een week. 'Ik had moeten weten wat ik mezelf op de hals haalde,' zei Sara vaak voor de grap. 'Met jullie allebei.'

'We kunnen niet blijven voor de uitslag,' ging Sara verder. 'Ik ben de hele middag volgeboekt: ik heb twee buitenritten en de tandarts komt zo voor Mouse. Waarom fiets je straks niet terug om dan je resultaten op te halen? Je moet trouwens ook even voor me naar de winkel. Tegen de tijd dat ik klaar ben, is die al gesloten.'

'Oké.' Iona was gewend aan haar moeders drukke agenda. Sara Patterson organiseerde buitenritten te paard en had een handvol stevige pony's, waar vooral toeristen ritjes op maakten over de heidevelden en stranden in de buurt van hun huis. De herfstvakantie was net begonnen, dus het was drukker dan gewoonlijk. Maar de winter was in aantocht. Dat betekende dat er wekenlang niemand zou komen.

Ze voelde de blikken van de andere deelnemers op haar rug toen ze het parkeerterrein overstaken. Ze vroeg zich af of mensen verwachtten dat Jinks in een chique trailer geladen zou worden. Misschien een glimmende zwarte, net als de kleur van zijn vacht, met leren stoelen en het logo van een sponsor op de zijkant.

De werkelijkheid was Sara's oude pick-uptruck en een veewagen. Maar het stro was schoon en er hing heerlijk ruikend hooi klaar, waar Jinks enthousiast van begon te eten.

Whitemoor was niet ver van hun huis en Iona keek uit het raam toen ze tussen de grote stenen pilaren door reden die aan het eind van de oprijlaan stonden. Ze woonde al haar hele leven op het Kestrel-landgoed, en haar moeder ook. Niet in het reusachtige landhuis, maar in het huis er een stukje vandaan, bij het erf en de stallen. Sara's ouders, Iona's opa en oma, hadden op het landgoed gewerkt en gewoond en de huur van hun huis was overgegaan op de volgende generatie. Haar opa en oma leefden allang niet meer. Iona huiverde toen het enorme landhuis in zicht kwam. Het stond al meer dan twee jaar leeg, sinds de eigenaar, Lady Van-De-Writson, was gestorven. Haar dood had allerlei formaliteiten en complicaties met zich meegebracht, die moesten worden afgehandeld en opgelost. Heel even was er sprake geweest van een verkoop, maar dat was allemaal nogal vaag. Iona duwde die gedachte het liefst ver weg, omdat er maar één keer iets over was gezegd.

Lady Van-De-Writson wilde altijd per se dat Iona en

Sara haar Penny noemden. Ze misten haar heel erg. Door haar oude waxjas en gedeukte oude auto had niemand ooit gedacht dat ze multimiljonair was. Ze kwam vaak naar de stallen gewandeld om de pony's te bezoeken, met Iona over dressuur te kletsen of gewoon aan de keukentafel een kop thee te drinken en te lachen met Sara. Penny's zoon woonde nu in het buitenland. Hij zou het landgoed niet verkopen, hield Iona zichzelf voor. Anders had hij dat toch zeker al wel gedaan? Ze probeerde het feit te negeren dat er wel degelijk iets gaande leek te zijn. Er reden auto's over de lange oprijlaan nadat het maanden stil was geweest en in het dorp werd gepraat over nieuwkomers.

Iona zette Jinks in zijn paddock bij zijn beste vriendin Merry, de shetlandpony waarop Iona had leren rijden. Nadat ze zich had omgekleed zadelde ze Biscuit, Monty en Pebbles op, drie van de pony's die haar moeder voor de buitenritten gebruikte.

Toen ze klaar was, pakte ze haar oude fiets en reed de kronkelende oprijlaan van het landgoed af. Haar lange, war-rige, donkerblonde haren zwiepten in de wind. Haar haar-kleur had ze van haar vader geërfd. Sara was klein en donker, maar Iona was lang en blond, net als haar vader. *Duidelijk een dochter van Leo.* Dat hoorde ze haar hele leven al.

Ze voelde zich schuldig dat ze al een paar dagen niet naar haar vader was geweest omdat ze het zo druk had gehad met de pony's. Ze besloot later die dag te gaan, nadat ze haar re-sultaten had opgehaald en boodschappen had gedaan.

Leo Pattersons laatste rustplaats was in een hoekje van de begraafplaats waar het altijd waaide. Je keek er uit op de zee, waar hij zo van had gehouden. Iona kon zich hem niet herinneren – ze was nog maar een baby geweest toen hij stierf – maar Sara praatte vaak over hem en er hingen overal foto's van hem. Sara en Iona waren jarenlang met z'n tweeën geweest, tot Sara in het dorpscafé Sam Jones had ontmoet. Hij was net hierheen verhuisd omdat hij een nieuwe start wilde maken op het platteland. Hij had tot dan toe in de stad gewerkt en nog nooit rubberlaarzen aangehad. Hij had Sara aan het lachen gemaakt, was aardig tegen Iona en had binnen twee weken na hun eerste date zonder morren een stal uitgemest. Ze waren snel getrouwd en al gauw was het alsof hij altijd al op Kestrel had gewoond.

Het kostte Iona twintig minuten om terug te fietsen naar Whitemoor, waar de dressuurwedstrijd nog steeds bezig was. Ze zette haar fiets tegen de stenen schuur waar de uitslagen werden bekendgemaakt en zag tot haar blijdschap een rode rozet op een vel blauw papier op tafel liggen.

Henny gaf het glimlachend aan haar. 'Kijk eens, juffrouw Patterson,' zei ze. 'Alweer een prijs gewonnen.'

'Bedankt, Henny.' Iona stopte de rozet in haar zak en keek snel de uitslagen door. Een hoop achten en een paar negens. De score was hoog; niet haar beste ooit, maar het scheelde weinig. De opmerkingen erbij waren fantastisch en ze voelde zich groeien toen ze die las.

Henny praatte door terwijl ze de volgende uitslagen op

het bord schreef. ‘Hoe is het met je moeder? Ik had vanmorgen geen kans om met haar te praten.’

‘Prima,’ zei Iona. Ze stelde zich haar moeder voor die op Biscuit, haar favoriete pony, op pad was met een groep. Ze zou hun verhalen vertellen over schipbreuken en de folklore van de kustpaden waarover ze reden. Ze zouden eindigen met een snelle galop over het lange – meestal verlaten – stuk zand terwijl de golven braken op de kust. ‘Ze is vanmiddag druk met buitenritten.’

‘Mooi zo,’ zei Henny, maar ze keek nadenkend. ‘Dat het nog maar lang mag duren. Dus alles is oké?’

Iona wist dat Henny popelde om haar te vragen of ze iets over een mogelijke verkoop had gehoord, maar ze besefte ook dat Henny waarschijnlijk meer wist dan zij. En er viel trouwens niets te vertellen.

Hun gesprek werd onderbroken door een vriendelijk kijkende dame die de schuur binnenkwam. Iona herkende haar als het jurylid van eerder. De glimlach van de vrouw werd breder toen ze Iona aankeek.

Iona keek omlaag. Ze had een wollen trui aangetrokken, haar haar zat wild nu ze het netje had afgedaan, maar ze had haar rijbroek nog aan.

‘Jij reed op de zwarte pony in de beginnersklasse, toch?’ zei de vrouw.

Iona knikte. ‘Bedankt voor de geweldige score.’

‘Graag gedaan,’ zei de vrouw. ‘Het was een plezier om jullie te jureren. Doe je nog iets anders met je pony? Doe je

mee aan dressuurwedstrijden van de paardensportbond? Je zou je moeten aanmelden voor hun trainingsprogramma voor de jeugd.'

Iona dacht aan de avonden dat ze naar de laptop had zitten turen die ze voor haar huiswerk gebruikte en had zitten rekenen. Lessen, registratie, inschrijvingskosten, reiskosten... dat was boven hun budget. Whitemoor was vlakbij en Henny vroeg maar zeven pond per les – meer konden ze nu niet betalen.

'Eh,' zei ze met een blik op Henny, die begripvol naar haar glimlachte. 'Ik vind het hier prima.'

De vrouw knikte. 'Nou, als je ooit verder wil gaan, zoek het dan maar eens op, wil je?'

'Dat zal ik doen,' zei Iona, al kende ze de inhoud van de website uit haar hoofd. 'Dank u.'

Iona pakte haar fiets, vouwde het blad met haar scores op en stopte het bij haar rozet. Ze kreunde zacht toen ze iemand zag die ze kende. Haar rijbroek was spierwit en haar jasje heel elegant. Haar laarzen waren van glanzend lakleer en Iona zag dat ze dezelfde cap met een randje van kristallen droeg die alle bekende ruiters op social media de laatste tijd droegen. Hij kostte vijfhonderd pond. Natuurlijk had April Lewis er ook een.

April zwaaide opgewekt naar haar. 'Iona! Hoe is het met je?'

'Prima,' zei Iona met haar tanden op elkaar geklemd. 'Met jou?'

‘Heel goed!’ jubelde April bijna. ‘Ik ben alleen hier zodat Mambo even de benen kan strekken voor de herfstkampioenschappen volgend weekend in Longlands,’ zei ze. Ze had het over een wedstrijd in een hogere klasse op een paar uur rijden hiervandaan. ‘Hij voelt zich fantastisch.’

‘Fijn,’ zei Iona. Ze wilde het gesprek zo snel mogelijk afkappen, maar April wilde duidelijk nog verder kletsen.

‘Hoe is het met Jenks?’ vroeg ze.

Iona rolde met haar ogen. ‘Jínks...’ corrigeerde ze zijn naam heel nadrukkelijk, ‘maakt het prima, dank je.’ Ze haalde haar rozet tevoorschijn, al vond ze het vreselijk dat ze het gevoel had April iets te moeten bewijzen. ‘We hebben eerder vandaag gewonnen in de beginnersklasse.’

April lachte. ‘O, wij hebben ook gewonnen! Maar dan een klasse hoger. Het zou geweldig zijn als je ook op dat niveau reed, Iona. Winnen op Whitemoor is niet écht winnen, hè? Vandaag is maar gewoon oefening, niks serieus,’ voegde ze er liefjes aan toe. ‘Ik kan wel wat concurrentie gebruiken, dus ga maar snel een klasse hoger rijden, oké?’

Iona’s blijdschap ging in rook op. ‘Misschien volgende keer,’ zei ze. Ze voelde dat de jaloezie onder haar huid kroop.

April deed alles wat zij met Jinks zou willen doen: trainen met professionals, naar chique sportstallen ver weg reizen, steeds hoger klimmen, ver boven het niveau van Iona en de Whitemoor Ruiterschool. April had ook een Instagram-account en plaatste geregeld foto’s van haar pony Mambo – met veel peacetekens en getuiste lippen op allerlei mooie

plekken – en het uitpakken van dure ruiterskleding. April deed alsof die spullen haar voor niets waren toegestuurd, maar Iona wist dat haar ouders haar verwenden. Ze woonden in een groot nieuw huis aan de rand van het dorp. Aprils ouders hadden een fortuin uitgegeven aan de paddock erachter en hadden naast de garage twee mooie paardenstallen laten bouwen. April was de koningin van de selfies en liet haar paddock op de foto's altijd groter lijken dan die was. Iona keek vaker naar Aprils account dan ze wilde toegeven, maar ze zou door de grond zakken als April wist dat ze haar posts las.

Iona plaatste maar af en toe iets, ook al had ze prachtige foto's van Jinks, die door haar stiefvader waren gemaakt. Hij was geweldig met een camera en maakte ook de ponyfoto's voor haar moeders website. Ze volgde graag waar de beroemde ruiters die ze bewonderde mee bezig waren, zoals Lottie Fry, Charlotte Dujardin en Jessica Jefferies. Die laatste woonde hier in het dorp en werd een 'rijzende ster' in de dressuurwereld genoemd. April had een keer nonchalant gezegd dat ze haar kende, maar Iona twijfelde daaraan. Ze was twee keer langs Jessica's huis gelopen, had naar het hoge smeedijzeren hek gekeken en gewild dat ze de stallen erachter kon bekijken. Jessica was maar vier jaar ouder dan zij, net achttien geworden, maar had een heel ander leven.

Toen ze eindelijk van April verlost was, stapte Iona weer op haar fiets. Ze kwam net bij de winkel aan toen de

schemering al vanaf de zee kwam opzetten. Neuriënd liep ze de winkel door. Ze pakte een zak wortelen voor Jinks en haar moeders pony's en een reep chocola voor zichzelf, want ze had opeens vreselijke honger na haar drukke dag. Terwijl ze de winkelier bedankte en beloofde haar moeder de groeten te doen, duwde Iona de deur tegen iemand aan die net naar binnen wilde.

‘Kijk toch uit!’ zei de man kwaad.

‘Sorry,’ zei Iona. ‘Ik zag u niet.’

‘Nou, let dan beter op,’ snauwde de man.

Iona fronste. ‘Het ging niet expres,’ mompelde ze, maar de man was al doorgelopen. Hij droeg een pak en een zwarte wollen overjas. Iona had hem nog nooit gezien. Zijn donkere haar was naar achteren gekamd en zijn huid was gebruid, alsof hij net van een luxe jacht was gestapt, of terug was van een dure skivakantie. Hij gedroeg zich als iemand met veel geld.

Terwijl ze haar fiets pakte, keek ze naar een glimmende auto met vierwielaandrijving en toen weer naar de man, die nu ongeduldig met zijn vingers op de toonbank stond te tikken. Hij had een flesje water uit de koeling gepakt en leek haast te hebben om te betalen.

Iona pakte haar tas wat anders in en praatte nog even tegen een kleine terriër die buiten de winkel was vastgebonden. Daardoor vertrok ze pas net toen de man de deur openzwaaide en terugliep naar zijn auto. Hij hield een telefoon bij zijn oor en praatte daar hard in.

‘Ja, ik ben er bijna,’ zei hij. ‘De laatste dingen nog even regelen, dan is het definitief. Het is nu bijna van u.’

En op dat moment keek hij met een tevreden lachje naar Iona. ‘Het is een bijzonder huis,’ zei hij triomfantelijk. ‘Nog een paar dagen geduld...’

Een gevoel van angst be kroop Iona en ze vroeg zich af of ze de man goed had verstaan. Ze rilde een keer en ging op weg naar haar veilige thuis en naar Jinks.

Hoofdstuk twee

Later die avond hield Iona haar vinger boven haar telefoon. Ze keek naar de foto die haar moeder tijdens de dressuurwedstrijd van haar had gemaakt. Haar moeder was geen geweldige fotograaf. Iona stond erop met haar mond open en Jinks met zijn oren naar achteren. Hij had naar haar staan luisteren, maar zag er op de foto heel chagrijnig uit. Iona's normaal bleke gezicht was rood van de rit en op de achtergrond stond een vrouw een cheeseburger te eten. Iona had erover gedacht iets op Instagram te plaatsen over haar dag, maar de foto was vreselijk en ze kon Aprils woorden niet van zich afzetten. *Winnen*

op *Whitemoor is niet écht winnen, hè?* Ze zuchtte en wiste de foto.

Uit ziekelijke nieuwsgierigheid klikte ze op Aprils profiel. Ze had net een foto geplaatst en die had al meer dan honderd likes. Hij was niet op *Whitemoor* gemaakt, maar bij April thuis. Ze poseerde op de oprit met haar ene voet voor de andere en met Mambo aan de teugel. Een wollen neusriem aan zijn hoofdstel accentueerde zijn prachtige profiel en zijn oren stonden rechtop. Degene die de foto had gemaakt, had alles precies goed gedaan: de belichting, de pose, alles. Zelfs de gloednieuwe Range Rover van Aprils ouders stond op de achtergrond, én de reusachtige trailer, die veel te groot was voor maar één pony. Ook al deed April neerbuigend over *Whitemoor*, Mambo droeg evengoed de rode rozet aan zijn hoofdstel.

Prima trainingsdag, laatste voorbereiding voor de grote wedstrijd van volgende week! Kan niet wachten om het jullie allemaal te laten zien.

Iona keek ernaar met een brok in haar keel van jaloezie. April postte net als alle bekende influencers. Ze tagde de merknamen van haar cap, haar jasje, haar zadeldek en laarzen, en plaatste foto's van echt álles wat ze deed. Ze wilde duidelijk graag beroemd worden. Iona wilde Aprils profiel wegklicken, maar zag tot haar ontzetting dat ze in plaats daarvan op een hartje had getikt en het snel groeiende aantal likes nog hoger had gemaakt. Iona tikte snel op haar scherm om het ongedaan te maken, maar wist dat

April het al gezien zou hebben en stelde zich haar glimlach voor.

Ze klikte de foto weg en zocht Jessica Jefferies op, die die dag met haar prachtige bruine paard Razzmatazz, ofwel Taz, naar een wedstrijd in een hoge klasse was geweest. Ze had de hele aanloop ernaartoe en alle voorbereidingen achter de schermen gedeeld met dagelijkse foto's. Iona genoot van elk woord en elke foto en stelde zich dan voor dat zij op een dag hetzelfde zou doen. Ze keek naar de meest recente foto, een-tje in zwart-wit, waarop Jessica Taz omhelsde. Geen foto van een rozet of een ereronde. Iona verstijfde van schrik toen ze het lange onderschrift las.

Dit is het moeilijkste wat ik ooit heb moeten schrijven. Taz is eerder vandaag gewond geraakt door een heel bizar ongeluk toen we hem in de wagen laadden voor de wedstrijd. Ik was hem bijna kwijtgeraakt. De dierenarts is net geweest en ik ben heel dankbaar dat die hem heeft kunnen redden, maar de weg naar herstel zal lang duren. Ik voel me verdoofd en probeer het nog steeds te bevatten. Mensen, geef jullie paard vanavond een extra knuffel. Taz mag dan een kampioen zijn, hij is ook mijn beste vriend.

Iona tuurde weer naar de foto en stelde zich voor dat Jinks zoiets zou overkomen, maar zette de gedachte snel weer van zich af, omdat die te pijnlijk was. Arme Jessica. De jonge dressuurruiter postte heel veel en antwoordde ook op reacties. Een keer had ze Iona bedankt voor een compliment over haar succes. Jessica was niet zo beroemd als een

olympische ruiter, maar wel zo populair dat het fantastisch was als ze je antwoordde. Iona was zo geschokt door het nieuws dat Jessica's paard bijna dood was geweest dat Aprils hatelijke opmerkingen vervaagden.

Haar gedachten werden onderbroken door haar moeder, die naar boven riep: 'Oscar is er.'

Iona stond op van de stoel in haar slaapkamer. Haar benen deden pijn na de dressuur – het was hard werken om Jinks' kracht onder controle te houden – maar ze wilde met Oscar praten.

Ze sprong de traptreden af en zag haar beste vriend aan de grote houten keukentafel zitten. Max, hun oude retriever, lag tegen het fornuis aan en sloeg met zijn staart tegen de vloer toen hij Iona zag. Sara maakte warme chocolademelk. Hoewel ze weinig behoefte had aan gezelschap, was ze een warme en uitnodigende gastvrouw die er goed in was de keuken gezellig te maken. Sara was dol op Oscar, die bijna een broer voor Iona was.

'Je moeder vertelde me dat je vandaag hebt gewonnen,' zei Oscar. 'Dat is echt cool!'

Hij klonk zo oprecht blij dat Iona glimlachte. Ze kon altijd op Oscar rekenen.

'Alsjeblieft.' Sara zette de mokken voor Iona en Oscar neer. 'Ik begin aan de avondklussen in de stallen.'

'Ik kom je wel helpen,' bood Iona aan, maar Sara schudde glimlachend haar hoofd. 'Klets maar even bij. Sam is ook zo terug.'